

Lyngsø klišt nokrum ættarliðum. Abbum, páp-um og synum.

— Nógv arbeiði er tað sama her sum alla aðra- staðni, men øll høvd eru ymisk, og eingin hevur sama hár, sigur Lyngsø.

I arbeiði sinum hittir hann nógv fólk. Og tey eru ymisk líka sum hár teirra. Summi siga ikki eitt orð, meðan onnur prátta. Ikki er óvanligt, at teir fortelja nógv um seg sjálvar fyrri hárskeranum, sum ti kemur tætt inn á fólkini.

Hetta byggir á álit. Viðskiftafólkini eru nógv, men hárskerin noyðist at minnast øll, hvat tey eita, hvat tey tosaðu saman um seinast o.s.v.

At vera hárskeri er at arbeiða við fólk. Ti er tað eitt sjálvsagt krav í eini slíkari vinnu, at hárskerin altíð er blíður og fyrri- komandi. Hann má altíð vera væl fyrri. Tað er eingin altíð.

— Men sjálvt um eg ikki altíð eri tað, noyðist eg at spila meg út, ti eg kann ikki loyva mær annað, sigur Lyngsø.

Onkur heldur tað kanska vera eitt lætt arbeiði at klippa fólk. Men tungt er tað, ti meginpartin av tíðini stendur hann við lyftum ærmum. At sita og arbeiða hevur Lyngsø ongantið vant seg til.

Flestu hárskerar eru kvinnur

Næstan altíð eru tað kvinnur, sum Lyngsø hevur í arbeiði. Orsøkin heldur hann vera, at so fáir menn læra til hárskera. Menn velja sær annað arbeiði. Tá hann søkir eftir fólk, søkja bara kvinnur. I lotuni arbeiðir ein danskur hárskeri, sum eitur Bente hjá honum.

Plássíð er ikki tað nógva — góðir 20 fermetrar. Sjálv klippistovan og ein krókur aftast, har Eigil Lyngsø og hansara starvsfelagar kunnu seta seg niður eina løtu. Ta húsarúmdina leggur Lyngsø líka í. Gangin uttan fyrri hoyrir hann heldur ikki. Tað er ein vani, sigur hann.

orð: randi myndir: kalmar

Tað eru altíð kvinnur, sum arbeiða sum hárskerar hjá Lyngsø. Tey flestu hárskerarnir eru eisini kvinnur

Foto: Kalmar

Hundalív í barnagarði

At ganga í barnagarði nýtist ikki at vera eitt hundalív. Men tað verður tað, um børn og starvsfólk ikki kunnu vera har í frið og náðum — fyrri hundum.

Og júst henda er orsøkin til, at tað er eitt verri hundalív í barnagarðinum við Velbastaðvegin.

Síðani á nýggjárinum hevur ein miðalstórir hundur verið dagligur gestur har á barnagarðinum, til stóran ampa fyrri børnini, og hevur hesin hundur verið óbeinleidis orsøkin til, at okkurt av børnunum mátti fara á skadastovuna.

Nógv børn ræðast hundin, men onnur hava hug at spæla við hann. Tey tveita okkurt til hansara ella eftir honum,

og tá hendi tað, at okkurt barn hevur rakt annað barn í staðin fyrri hundin.

Idiot av at ringja til politiið

At ikki er loyvt hundum at ganga leysir í Havn, vita starvsfólkini á barnagarðinum við Velbastaðvegin, og tí hava tey gjørt vart við hetta óskil — fleiri ferðir. Men tað nyttar einki.

— Eg verði idiot av at ringja til politiið. Tað havi eg gjørt so ofta. Mær vitandi ringja teir so aftur til hansara, sum hevur við hesi viðurskipti í kommununi at gera. Hesin kemur eftir hundinum, men longu klokkan átta næsta morgun situr hund-

urin uttanfyrri barnagarðs- dyrnar og tekur ímóti okkum, sigur eitt av starvsfólkunum.

Vit hava eisini frætt, at maðurin, sum eigur hundin, hevur fingið bót fleiri ferðir, men einki hendir.

Starvsfólkini á barnagarðinum vita nú ikki sini livandi ráð hvussu tey skulu sleppa av við hundin.

— Hvør hevur ábyrgdina um okkurt álvarsligt hendir orsakað av hesum hundi, spyrja tey.

... Men í gjár sluppu tey í hvussu er eina løtu frá hundinum. Nærum øll børnini í barnagarðinum fóru túr við starvsfólkunum. Hundurin kom ikki við. Hann var eftir í barnagarðinum og spældi við tey, sum eftir vóru.